

I

UNIVERSITEIT VAN ARDMORE HOUSTON, TEXAS

Die bomen op de heuvel vormen een perfecte schuilplaats, dacht Pelham.

Hij rende de helling op vanaf de berm van de weg, waar hij zijn auto had verborgen. De zon stond laag aan de hemel. Hij had niet veel tijd meer voordat Kirby het pad af zou komen rennen richting het gebouw van natuurwetenschappen. De afgelopen vijf dagen had Rachel Kirby twintig uur per dag gewerkt en slechts vier uur rust genomen in haar appartement, voordat ze weer terugging naar het lab om te werken. Vandaag zou het niet anders gaan. Ze zou met haar auto naar het parkeerterrein rijden dat op anderhalve kilometer van het gebouw van natuurwetenschappen lag, waarna ze het laatste stuk zou rennen.

Pelham knielde neer toen hij de bomen had bereikt en tuurde naar de campus onder hem. Er wandelden een paar studenten over de stoep en er zat een meisje op de trap van het gebouw van Engels te werken op haar laptop.

Moest hij ze neerhalen? Dat zou verwarring scheppen over zijn motief. De politie zou denken dat hij een willekeurige gek was als hij zich niet alleen op Rachel Kirby zou richten. Maar het zou ook een hoop publieke verontwaardiging opleveren en de kloppacht op hem verheven.

Nou ja, dat besloot hij later wel. Als het moment daar was, liet zijn intuïtie hem meestal niet in de steek.

Hij opende het foedraal van zijn geweer.

‘Rachel, wacht even.’

Rachel draaide zich om bij de voordeur en zag Allie de trap afkomen. ‘Ik moet echt terug naar het lab, Allie. Ik ben al laat.’

‘Niet zo laat dat je niet even met me kunt praten.’ Allie sloot de deur en leunde ertegenaan om haar de weg te versperren. ‘Je moet hiermee stoppen, Rachel. Het was al erg, maar nu ben je echt dom bezig. Je put jezelf volledig uit met je werk.’

‘Ik moet een paar problemen oplossen. Ik rust wel uit als dat gelukt is.’

‘Als je niet instort.’ Haar zus glimlachte. ‘We kunnen hier niet twee invaliden gebruiken. Dan zou Letty ontslag nemen.’

‘Ik heb Letty niet horen klagen.’

Allies glimlach verdween van haar gezicht. ‘Nee, dat zou ze nooit doen. Letty is net als jij. Het is nooit goed genoeg. Zelfs als dat het uiterste van jullie vergt.’

Rachel wilde dit niet horen. Ze wist dat het eraan zat te komen. Allie was te stil geweest en Rachel had gemerkt dat haar zus haar in de gaten hield, maar ze had gehoopt dat ze een confrontatie kon vermijden.

‘Het vergt niet te veel van ons. Ik heb weinig slaap nodig en ik ben zo gezond als een vis. En Letty zou geen ander leven willen leiden. Ze vindt het heerlijk om voor je te zorgen.’

‘Dat weet ik wel. Ze zal er kapot van zijn als ik...’

‘Hou je mond, Allie.’

‘Waarom? Ik ben er niet meer bang voor. Ik heb het geaccepteerd.’ Ze keek haar recht in de ogen. ‘Ik wil dat jij het ook accepteert, Rachel. Het wordt een keer tijd.’

Het was nog erger dan Rachel had gedacht. ‘Geen sprake van. Het gaat niet gebeuren.’

‘Het gebeurt al. Als ik weer in zo’n neerwaartse spiraal zit, gaat het lopen steeds moeilijker en verlies ik de controle over mijn handen. Vanochtend belandde mijn tandpasta overal behalve op mijn tandenborstel. En ik ga steeds slechter zien.’

‘Slechter zien? Wanneer is dat begonnen?’

‘Een paar weken geleden. Ik probeerde mezelf wijs te maken dat het niet gebeurde, maar ik ben een deel van mijn perifere zicht kwijt. Dat maakte me eerst bang.’ Ze trok een gezicht. ‘En daarna maakte het me boos. Het schudde me in ieder geval wel wakker.’

‘Je weet hoe het gaat met leukodystrofie. De symptomen komen en gaan. Het kan nog jaren duren voordat er weer verslechtering optreedt.’

Allie knikte. ‘Dat weet ik. Voor hetzelfde geld breekt er volgende week weer een goede periode aan. Maar ik moet er wel op voorbereid zijn. En jij ook.’

Rachel sloot haar ogen. Verdomme. Allie had al van kinds af aan te kampen met deze ziekte, maar vooral de laatste paar jaar was het zwaar geweest. Leukodystrofie, ook wel bekend als de ziekte van Krabbe, was een zeldzame aandoening aan het zenuwstelsel, die vooral voorkwam bij baby’s, die zelden ouder werden dan twee jaar. Patiënten bij wie de ziekte zich pas op latere leeftijd had ontwikkeld, zoals Allie, hadden echter allemaal verschillende symptomen en een andere prognose.

Allie veegde een lok haar uit haar gezicht. ‘Je kunt het niet tegenhouden door jezelf voor mij dood te werken. Dat wil ik niet. Wil je weten wat ik wil?’

‘Of ik dat nu wil weten of niet, je gaat het me toch wel vertellen.’

‘Reken maar.’ Ze lachte. ‘Ik ben eenzaam, Rachel. Ik wil dat je tijd met mij doorbrengt in plaats van dat je tegen windmolens vecht in dat lab. De strijd is voorbij. Laten we daar vrede mee hebben en nog even genieten.’

Allies kalm uitgesproken woorden verscheurden haar. ‘Het is níét voorbij,’ zei ze krachtig. ‘Ik laat het niet voorbij zijn.’

‘Je kunt geen wonderen verrichten, Rachel. Je bent al tot het uiterste gegaan. Je hebt zelfs een onderzoeksfonds voor me opgericht. Dankzij jou zoekt de helft van alle computers ter wereld naar een middel om leukodystrofie te genezen.’

‘Het fonds zit dicht bij een doorbraak. Het gaat ze lukken. Ik moet gewoon blijven...’ Allie schudde haar hoofd. ‘Waag het niet om het nu op te geven. Ik sta het niet toe.’

‘Ik blijf vechten zolang ik kan. Dat ben ik jou en mezelf verschuldigd. Maar ik ga niet langer doen alsof er niets aan

de hand is. Blijf je nou thuis om uit te rusten?’

Rachel schudde haar hoofd. ‘Het gaat prima met me.’

Allie maakte de deur vrij. ‘Ga dan maar weer windmolens aanvallen. Maar als je moe wordt, kom dan naar huis, naar mij.’ Ze begon de trap op te lopen. Ze bewoog heel langzaam. Dat was nog een teken van de tol die de ziekte eiste, dacht Rachel gekweld. Als ze in een neerwaartse spiraal zat, namen Allies energie en vitaliteit af als een lamp die gedimd werd. Ze was twee jaar jonger dan Rachel en als ze vol bij krachten was, veel aantrekkelijker. Met haar grote donkere ogen, perzikhuid en steile, koperblonde haar had ze iets fascinerends en dramatisch. Maar vandaag had ze een sombere blik in haar ogen. Ze leek nog dunner en fragieler dan een week geleden.

‘Ik zal proberen morgen wat tijd vrij te maken,’ riep ze haar na.

‘Dat zou leuk zijn.’ Allie keek over haar schouder. ‘Frons niet zo. Het is goed, Rachel. Ik wil je geen schuldgevoel aanpraten. Ik leid een leuk leven. Ik hou mezelf bezig. Ik schilder, ik sleutel aan mijn auto’s, ik maak gebrandschilderd glas. Maar ik hou zielsveel van je en ik wil dat je deel uitmaakt van mijn leven. Ik moest je gewoon vertellen hoe ik me voel.’

‘Je hebt het mis, Allie.’

‘Misschien. Werk niet te hard vanavond.’ Ze verdween achter de bocht in de trap.

Rachel bleef haar na staan kijken en voelde de pijn door haar lichaam trekken. Het verbaasde haar elke keer weer hoeveel innerlijke kracht er huisde in dat fragiele lijf. Allie had altijd een liefdevolle sereniteit over zich gehad, die af en toe kon uitbarsten in een plagerige humor die totaal verschilde van Rachels eigen karakter. Terwijl Rachel barstte van de energie, straalde Allie een zachte warmte uit. Maar soms kon Allie een overweldigende krachtbron zijn. Een krachtbron die moest blijven bestaan, verdomme.

Ze moest rustig blijven. Met emoties kon ze Allie niet op de been houden. Dat kon alleen door vastberaden te zijn en

hard te werken, en wat Allie ook had gezegd, Rachel zou alles geven wat ze had.

Ze moest ophouden met piekeren. Ze ging al veel te laat naar het lab. De laatste tijd leek alles verkeerd te gaan en dat lek van kortgeleden kon alles naar de knoppen helpen. Ze moest het stoppen, voordat het invloed had op de stichting. Voordat het invloed had op Allie.

Ze deed de deur open en rende de trap af, maar anders dan gewoonlijk sprong ze niet in haar auto. Er stroomden te veel emoties door haar heen, die ze van zich af moest schudden om vanavond te kunnen werken. Ze zou de vijf kilometer naar het lab rennen, misschien werd haar hoofd daar leeg van. De anderhalve kilometer die ze gewoonlijk rende vanaf het parkeerterrein was niet voldoende. Vandaag niet.

Pelham klemde zijn hand om het geweer. Daar was ze.

Rachel Kirby verscheen in de bocht van het pad. Ze rende hard en haar voorhoofd was verwrongen van concentratie. In haar marineblauwe joggingpak zag ze er nog kleiner uit dan de één meter zestig die ze was. Ze leek wel een kind met haar fijne gelaatstrekken en korte, lichtbruine haar en haar gezicht dat straalde van energie en levendigheid. Zoals ze daar onder het bladerdak van de eiken rende, kon ze een onschuldig meisje zijn dat thuisgeroepen werd voor het eten.

Maar ze was allesbehalve onschuldig. Ze gebruikte die tere jeugdigheid en zogenaamde onschuld gewoon als wapen. Er was niets kinderlijks aan die slang. Ze zat vol met gif. Ze wist precies wat ze deed en dacht dat ze ermee weg kon komen.

Sorry, bitch. Deze keer niet.

Hij hief het geweer op en keek door de telescopische lens.

Nog iets dichterbij...

God, wat was het heet.

Rachel voelde haar kracht en adem wegstromen door de hitte terwijl ze het pad afrende naar het gebouw van natuur-

wetenschappen. Ze had een steek in haar zij die aanvoelde als een dolksteek. Ze haatte rennen. Ze haatte trainen in het algemeen. Ze rende omdat ze wist dat het goed voor haar was. Door haar werk in het lab was deze dagelijkse renpartij de enige manier waarop ze genoeg beweging kon krijgen om sterk te blijven en te blijven functioneren. Maar de grotere afstand voelde zwaar en Allies woorden spookten nog steeds door haar hoofd.

Ze moest zich op iets anders concentreren. Op haar werk, bijvoorbeeld. Ja, ze wist hoe ze zich daar obsessief mee bezig kon houden en Allie kon het bevestigen.

De computersystemen die ze had ontworpen, hadden tenminste een bepaalde orde, ze gaven duidelijke antwoorden op de problemen waarmee ze te maken kreeg. Ze waren niet zo wanordelijk als het leven.

Dit project was echter anders dan de andere. Het was belangrijk. En soms werd ze verlamd door de gedachte dat miljoenen levens op het spel konden staan.

Al die levens, maar er was maar één leven dat er echt toe deed voor haar.

Nog maar één kilometer te gaan.

Ze lachte en zwaaide naar professor Bullock die zijn auto op het terrein parkeerde. Hij kon haar niet uitstaan, maar het had geen zin om hem munitie te geven door vijandig te doen. De beste manier om met jaloezie om te gaan, was te doen alsof het er niet was.

‘Je bent niet in vorm. Je hijgt als een drachtige merrie.’ Simon Monteith liep plotseling achter haar. ‘En waarom loop je te slijmen bij die eikel?’

‘Hou je mond, Simon. Ik was niet aan het slijmen. Ik was gewoon beschaafd.’ Hij had gelijk, tot haar grote afschuw merkte ze dat ze hijgde. ‘En ik heb je niet uitgenodigd om met me mee te rennen. Waarom ben je niet in het lab? Waar betaal ik je eigenlijk voor?’

‘Voor mijn brein, mijn vindingrijkheid en het feit dat ik het met je uithoud.’

‘Waarom ben je niet in het lab?’ herhaalde ze.

‘Eetpauze.’ Hij straalde. ‘En toen ik jou zo naar lucht zag happen en zag lijden, wilde ik je laten zien dat ik fysiek superieur aan je ben. Daar krijg ik niet vaak de kans toe. Zie je hoe makkelijk dit sprintje me afgaat? Ik ben niet eens buiten adem.’

‘Ik zie dat jij vierentwintig bent en ik tweeëndertig. Je speelde verdorie nog football in college toen ik je twee jaar geleden aannam.’ Daar voegde ze sarcastisch aan toe: ‘Kinderen hebben altijd een betere conditie.’

‘Jij had ook altijd een goede conditie. Een jaar geleden rende je de marathon van Boston nog. Ik was onder de indruk. Maar daarna takelde je af.’

‘Ik heb vandaag de afstand verdubbeld. Bovendien heb ik het nogal druk gehad de laatste tijd.’

‘Ja, met mij en Val het leven zuur maken.’ Hij zweeg even. ‘Hoe gaat het met Allie?’

‘Zoals gewoonlijk.’ Nee, niet zoals gewoonlijk. Vandaag had ze verdriet en verbijstering in haar ogen gezien en het begin van berusting. ‘Ze zei dat ze me miste. Ze zei dat ik het moest opgeven.’

‘En daardoor voel je je schuldig, verscheurd en boos. Dus besloot je vanaf je huis naar het lab te rennen om zo de emoties van je af te schudden.’

Ze ontkende het niet. ‘En ik moest nadenken. Ik maak me zorgen over de hoeveelheid rekenkracht die we de afgelopen week hebben verloren. Het lijkt wel alsof ons systeem plotse-ling lek is.’

‘Rachel, een zekere mate van verlies van rekenkracht is onvermijdelijk. Door onregelmatigheden in de stroomvoorziening, verstopping op het netwerk...’

‘Niet zoveel als dit. Het wordt ergens afgetapt. Het komt waarschijnlijk neer op één regel in de codering.’

‘Van de miljoenen.’

‘Ja, en ik word er helemaal gek van.’

‘Wat betekent dat iedereen om je heen het vanavond zwaar te verduren krijgt.’

‘Neem dan ontslag.’

‘Dat kan ik niet. Wat zou je zonder mij moeten beginnen?’

‘Iemand aannemen die me niet steeds lastigvalt met onzin...’ Haar telefoon ging af en ze keek wie het was. ‘Norton.’ Ze liet hem overgaan op de voicemail. Dit was al de derde keer dat hij belde in de afgelopen twee uur en ze had nu geen zin in die klootzak. Ze zou alleen maar boos en opgewonden raken, terwijl ze zich moest concentreren op haar werk vanavond. ‘Heeft hij ook naar het lab gebeld?’

Hij knikte. ‘Ik zei dat je op een Jamaicaans strand lag en je mobieltje had weggegooid. Is dat goed?’

Ze glimlachte. ‘Perfect.’

‘Alleen is hij waarschijnlijk op de hoogte van iedere beweging die je maakt sinds hij bij de *National Security Agency* zit. Waar maakt hij zich eigenlijk zo druk over?’

‘Ik heb zijn computertijd gehalveerd.’

Hij floot tussen zijn tanden. ‘Dat zal het dan zijn.’

‘Jammer dan. Door dat plotselinge lek kom ik rekenkracht tekort. Ik wilde geen tijd afnemen van het medisch onderzoek. Ik weet niet eens aan welk project Norton werkt. Misschien is hij wel van plan om een nieuwe en betere bom te bouwen. Hij kan doodvallen.’

‘Hij kan problemen veroorzaken. Met de NSA kun je beter geen geintjes uithalen. Norton heeft allerlei manieren om je tegen te werken. Die lui van de overheid zijn behoorlijk sluw.’

‘Ik regel het wel met hem.’

‘Dat weet ik. Dat doe je altijd. Het was maar een opmerking.’ Hij wendde zijn blik van haar af. ‘En trouwens, ik heb gelogen. Ik was niet aan het eten. Ik was in Jonesy’s relaiscentrum in Galveston om iets uit te zoeken.’

Ze keek hem verrast aan. ‘Heb je het lek gevonden?’

‘Misschien. Ik heb iets gevonden wat ons ernaartoe kan leiden.’

‘Wat dan?’

‘Ik vertel het je wel in het lab.’

‘Nee, nu.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat je een drijfveer nodig hebt om jezelf gaande te houden.’ Hij versnelde zijn tempo en liet haar meters achter zich. ‘Dit tempo is te saai voor mij. Ik zie je zo in het lab.’ Hij wierp een schalkse blik over zijn schouder. ‘Als je het haalt.’

Ze vloekte binnensmonds terwijl ze hem soepel zag wegrennen. Simon had een plagerig, soms zelfs bot gevoel voor humor en ze was er nu niet voor in de stemming. Maar toen glimlachte ze tegen wil en dank en rende achter hem aan. Hij had haar in ieder geval afgeleid van de pijn in haar zij en door zijn prikkelende geplaag was ze sneller gaan rennen. Ze wilde dat ze boos op hem kon blijven, maar ze wist al dat Simon een pestkop was toen ze hem aannam. Hij was briljant en, zoals hij zelf al had gezegd, vernieuwend en die kwaliteiten gingen vaak gepaard met eigenaardige karaktertrekken. En als die genialiteit hem naar het lek in de rekenkracht van de computer had geleid, waar ze zelf zo hard naar had gezocht, dan mocht hij alles tegen haar zeggen wat hij maar wilde.

Bovendien wist Simon meestal precies hoe ver hij kon gaan met zijn stekende opmerkingen. Hij moest iets hebben ontdekt in het relaiscentrum. Bij die gedachte voelde ze een grote gretigheid in zich opwellen. Misschien was het niet meer dan een aanwijzing, maar ze hadden in ieder geval iets om aan te werken.

En misschien had Rachel het wel nodig dat hij haar af en toe prikkelde. Ze zou waarschijnlijk onuitstaanbaar worden als ze altijd maar haar zin kreeg. De meeste mensen in haar omgeving zouden zeggen dat ze dat nu al was.

Hij en Val hadden de afgelopen paar weken keihard gewerkt en ze had het hun niet makkelijk gemaakt. Ze mocht van geluk spreken dat ze het bijltje er niet bij neer hadden gegooit.

Het gebouw van natuurwetenschappen lag nu vlak voor haar, godzijdank. Simon hing waarschijnlijk al achter zijn bureau en wachtte met dat valse lachje van hem tot ze het lab

kwam binnenlopen. De eikel. Ze moest iets bedenken om het hem betaald te zetten. Misschien zou ze aan haar conditie gaan werken zodat ze hem in het stof kon laten bijten. Zijn mannelijke trots zou dan...

Een fluitend geluid.

Een pijnscheut in haar slaap.

Ze viel.

Het werd donker.

Was ze dood?

Nee, Rachels hoofd bonkte van de pijn. Als je dood was, voelde je geen pijn. Tenzij je in de hel was beland. En het rook hier meer naar een ziekenhuis dan naar de hel. Maar hoe kon ze nou weten hoe de hel rook? Meestal hadden ze het over zwavellucht, maar ze...

‘Dr. Kirby? Het spijt me dat ik u...’

‘Ga weg.’ Ze hield haar ogen dicht. ‘Tenzij je mijn dokter bent en me een aspirientje kunt geven voor deze ondraaglijke hoofdpijn.’

‘Ik ben rechercheur Don Finley van het politiebureau in Houston. Ik moet u even spreken. Ik beloof dat ik het kort zal houden.’

‘Ga ik dood?’

‘Nee, mevrouw. U heeft alleen een lichte hersenschudding. De kogel schampte uw slaap. Het komt wel goed.’

‘Ben ik in de gevangenis?’

‘Nee, u bent in het Medisch Centrum van Sharpston.’

‘Dan kunt u gaan.’

‘Het medisch team zei dat ik u mocht ondervragen. Het spijt me, mevrouw. Als u niet met mij wilt praten, zal ik morgen terug moeten komen en dan zal de dader meer kans hebben te ontsnappen. Vijf minuten maar.’

Hij klonk vastbesloten en ze kon het nu niet opbrengen om met iemand in discussie te gaan. Ze kromp ineen toen ze haar ogen opende om naar hem te kijken. Ergens in de veertig. Mager, lichtbruin haar, kalend. Kille grijze ogen. ‘Zeg het maar.’

‘Beseft u dat u bij de universiteit bent neergeschoten door een scherpschutter?’

‘Nee.’ Ze probeerde zich dat laatste moment van pijn te herinneren, maar het was één grote waas.

‘U lijkt niet erg geschokt.’

‘Morgen zal ik geschokt zijn, als mijn hoofdpijn is weggetrokken. Kom dan maar terug.’

‘Eerst waren we bang dat het weer zo’n moordpartij op een campus was, maar we zijn van gedachten veranderd. We geloven niet dat het een willekeurige schietpartij was. U was het enige doelwit. Hebt u enig idee wie er een motief zou kunnen hebben om u te vermoorden?’

‘Op dit moment niet.’

‘Geen vijanden? Niemand die u genoeg haat om u te vermoorden?’

‘Er zijn zoveel mensen die me genoeg haten om me te vermoorden. Ik had alleen nooit gedacht dat ze dat ook echt zouden doen. Voor geweld moet je toch een bepaald soort persoonlijkheid hebben.’

‘Geeft u me de namen van mogelijke verdachten.’

‘Dat kan morgen ook wel.’ Er kwam plotseling een gedachte in haar op. ‘Wacht. Stuur iemand om mijn huis in de gaten te houden. Mijn zus, Allie, en mijn huishoudster, Letty Clark, zijn daar alleen.’

‘Denkt u dat ze in gevaar zijn?’

‘Dat weet ik niet. Maar ik neem liever geen risico’s.’

‘Als u meewerkt, zullen wij ook meewerken.’

Ze bestudeerde zijn gezicht. ‘Probeer me niet te chanteren. Het is uw taak om burgers te bewaken. Bewaak ze dan. U zei dat ik het enige doelwit was. Zijn Simon en Val niet gewond geraakt?’

‘Uw assistenten? Nee.’

Ze voelde een enorme opluchting. ‘Mooi.’ Ze sloot haar ogen. ‘Houd hen ook in de gaten.’

‘Waarom?’

Omdat ik geen zin heb om vervanging te moeten zoeken

als ze door uw nalatigheid alsnog vermoord worden.’

‘Ze staan al onder bewaking.’

‘Ik moet nu meteen Simon spreken.’

‘U mag geen bezoek ontvangen. Ze hebben voor mij een uitzondering gemaakt.’

‘Ga nu maar weg en zeg tegen de dokter dat ik meer medicijnen nodig heb. Ik bel u morgen wel.’

Ze voelde zijn aarzeling. Ze opende haar ogen weer. ‘U zult nu echt niets uit me krijgen. Ik ga u niet op iemand afsturen als ik niet zeker weet dat er een kans is dat hij schuldig is.’

‘Het is onze taak om dat vast te stellen.’

‘Nee, de verantwoordelijkheid ligt altijd bij mij en dat heb ik geaccepteerd,’ zei ze kortaf. ‘Ik kan nu niet nadenken, laat staan de situatie analyseren. U krijgt namen zodra ik ze kan geven.’

Hij fronste. ‘Ik zal gaan, maar ik wil niet wachten tot...’

‘Ga weg of ik ga gillen en dan komen ze om u eruit te gooien. Of zal ik aangifte doen omdat u mij lastigvalt?’

Hij stond haar even aan te staren en draaide zich toen plotseling om. ‘U heeft gelijk. Het zou te lang duren om nu de lijst met verdachten door te nemen die u zouden willen vermoorden.’

Terwijl hij de kamer verliet, realiseerde ze zich vaag dat ze hem had geïrriteerd. Dat was niet haar bedoeling geweest. Hij deed gewoon zijn werk. Maar ze had nu niet de tijd en de kracht om met hem in discussie te gaan. Ze moest rusten en beter worden en dan weer snel aan het werk.

Iemand had geprobeerd haar te vermoorden. Dat was een vreemde en angstaanjagende gedachte. Ze had geprobeerd haar geschoktheid te verbergen voor die rechercheur. Geschoktheid was een vorm van zwakte en ze mocht geen zwakte tonen. Ze moest alert blijven en mocht die agent niet laten merken dat ze bang was. Het had geen zin om te jammeren terwijl ze altijd de risico’s had gekend van wat ze aan het doen was en die had geaccepteerd.

Dat moest ze niet laten verstoren door deze waanzin. Laat

de politie maar uitzoeken wie haar had neergeschoten. Het was waarschijnlijk een of andere gek die had besloten dat zij de oorzaak was van al zijn problemen. Ze moest in leven blijven. Ze moest werken. Te veel mensen waren afhankelijk van haar. Ze zou dit te boven komen, net als alle andere hindernissen die ze had moeten nemen.

Ze moest zich over de pijn heen zetten, beter worden en weer aan het werk gaan.

‘Geen makkelijke dame,’ mompelde Gonzalez toen rechercheur Finley uit de kamer van Rachel Kirby kwam. ‘Ze leek een gebroken engel zoals ze daar lag, tot ze haar mond opendeed.’

‘Een engel is ze zeker niet,’ zei Finley nadrukkelijk. ‘Maar we moeten weten wat ze dan wel zou kunnen zijn. Bel de voorzitter van de universiteit en vraag om een rapport over Rachel Kirby en haar werk daar.’

‘Ik heb hem al gebeld en een afspraak gemaakt.’ Hij overhandigde hem een stapeltje papieren. ‘Dit is het voorlopige rapport over haar, Simon Monteith en Val Cho. Niets over haar werk op de universiteit, alleen de basisgegevens. Die laatste regel is interessant. Ze hebben van de overheid toegang gekregen tot zeer geheime stukken.’

‘Voor het werk dat ze doen?’

‘Waarvoor anders? Het moet iets te maken hebben met die computer in het lab van natuurwetenschappen. Ik heb gehoord dat die computer een capaciteit heeft waar het Pentagon jaloers op zou zijn.’

‘Ik wil alle details.’ Hij bladerde het rapport door en ging toen naar de wachtkamer. ‘Zitten Simon Monteith en Val Cho nog te wachten tot ze haar mogen zien?’

Gonzalez knikte. ‘Ze zeiden dat ze zouden wachten tot ze goed genoeg was om hen te zien. Ze lijken van slag. Ze moeten wel erg op haar gesteld zijn.’

‘Dat is dan niet wederzijds,’ zei hij sarcastisch. ‘Ze zei dat de reden waarom ze niet wilde dat ze werden neergeschoten

was dat ze dan vervanging voor ze moest zoeken. Het is echt een schatje.’ Hij bekeek de karige informatie over Rachel Kirby. ‘Ongetrouwd, ouders overleden, één zus, Allie, twee jaar jonger. Stuur een wagen om haar zus onder bewaking te stellen.’ Hij had gebluft tegen Rachel Kirby, maar als er een kans was dat haar familie gevaar liep, was het zijn taak hen te beschermen. En Rachel had geweten dat hij zijn werk zou doen. Zelfs met zoveel pijn keek ze dwars door hem heen, verdomme.

En hij besepte dat Gonzalez gelijk had toen hij de wachtkamer binnenliep. De jonge man en vrouw die samenwerkten met Rachel Kirby leken oprecht bezorgd. Ze waren beiden in de twintig, ze droegen een spijkerbroek en een sweater en waren totaal verschillend qua uiterlijk. Simon Monteith was groot en gespierd met blauwe ogen en een dikke bos donkerblond haar. Val Cho was natuurlijk van Aziatische afkomst, middelgroot, donker haar, donkere ogen, en buitengewoon aantrekkelijk.

‘Ik ben rechercheur Finley. Ik wil jullie graag een paar vragen stellen.’

‘Wij weten niets,’ zei Val Cho bits. ‘Verspil uw tijd niet door met ons te praten. Ga liever die klootzak zoeken die Rachel heeft neergeschoten.’

‘Rustig maar,’ zei Simon vriendelijk. ‘Hij moet de procedure volgen, Val.’

Finley nam Val een tijdje op. ‘Je bent nogal defensief, hè? Heb je een probleem met autoriteit?’

Simon richtte zich tot de rechercheur. ‘Dat zou u ook hebben als u de eerste tien jaar van uw leven had doorgebracht in een Noord-Koreaans concentratiekamp.’

‘Je hoeft me niet te verdedigen, Simon,’ zei Val kortaf. Ze keek de rechercheur recht in de ogen. ‘Staan we onder verdenking?’

‘Nee, we hebben het nagetrokken en jullie waren allebei in het lab toen de schietpartij zich voordeed. Ik dacht dat jullie misschien een idee hadden wie het gedaan zou kunnen heb-